

Különlét

A pontnak, ha kiterjed, van érintője.
Tandori Dezső

Hogy mindig csak *keveset* engedek át?
Tevés-e ez, vagy én-visszatartás?
A külső a belső fájó derekát
éri. A semmittevés – min is hajt át?

Kié vajon a nagy félhetésem?
A különvalóság kétségbe ejt.
A külön nem enyém, s világomé sem.
Így utam folyton magasba lejt.

Elhagyom mindazt, aki vagyok,
el, azért, aki sosem lehetnék.
Testből képzeletembe halok.
A pillanat: héj, üres jelenlét.
Bármit írok, épp csak *elérinti*.
Az is, ha telt a szó, a mondat.
A zsigerek közt fényeslik a kinti.
Verssor, -kép nevemből is kiforgat.

Kimondatlan vagyok árulója.
Leírva pedig *ő* áthamisít.
Mindegyre csak ez a libikóka.
Mellettem sok másom nevet, visít.

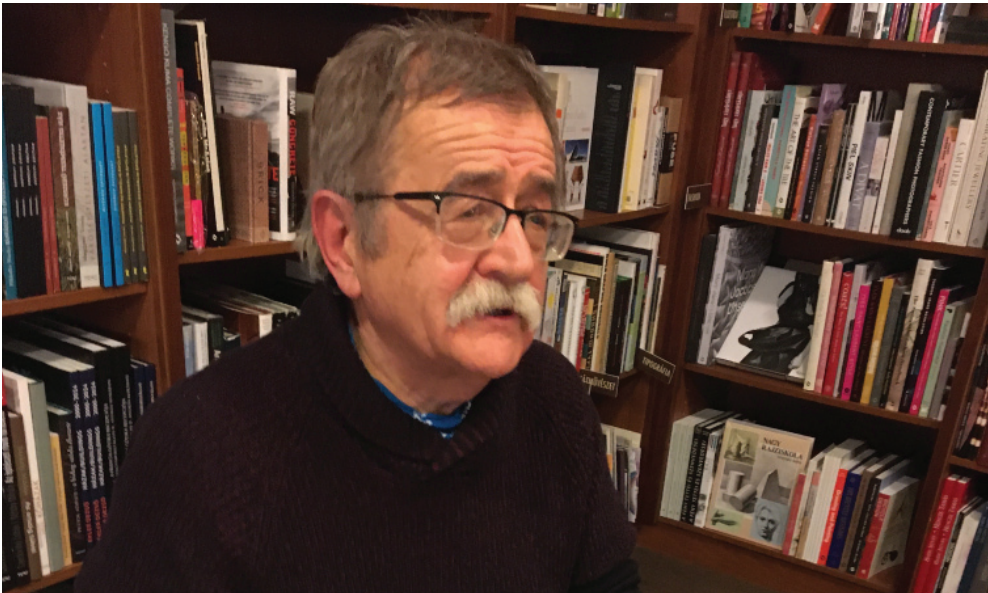
Ínséggel terítve az asztalom.
Rajta a jövőnk maradéka.
Más dúdolja megálmodott dalom.
A hallgatás: létem buboréka.

Összes műveim: üres a téka.
Minden vers *lehetne*; alkalom,
hogy visszafordulj és visszatérj a...
hová is?, nem tudha-, mondhatom.

Ez a strófa: dibdáb csak, gyatra lom.
Ahány vers-ék, egyik sem szép a!
Rútság a kor! A líra borz alom.
Bűzlik sok néma *heuréka*.

Más söpri majd tisztára udvarom.
Másé lesz kertemben a répa.
Másé lesz, másé, vertvályog-lakom.
Mást visz majd egekbe a létra.

Más írja majd, amit én mondanom.
Kilépi más, amit most nem én a béna.
Övé lesz a szépség meg a szorgalom.
Övele, általa jutok-e majd célba?

Varga Imre (1950) (*Bolemant László felvétele*)

Mozdulatlanül

még zúg tovább visz zakatol
egybekavarj' mi kaka toll
elemezget *szó* viszonyít
s befogadja mit kiszorít

még képzelem hogy védeni
az álmaimról: édeni
törmelékről hogy érdemi
sötétjét is megérteni

nem tudja mi nagy csendje vár
ja s kipukkan a térbelül
fény szólítgatja hogy gyer' át

átintené át szótlannul
a lankán lankadatlanul
s ha megy is mozdulatlanül

Ami foszlik? Ahol fakad?

Álmodból micsoda marad?
A pereme vagy a tere?
Ami foszlik? Ahol fakad?
A roncsai? Vagy közepe?

Képeiden sötét lakk van.
Nem tudhatod, hogy ki voltál?
Az éjszakán függ a nappal?
Akasztófa lennél? Oltár?

Szó se jó, hogy egybeöltse,
ami szétdől, összekösse.
Ki a testből, be a földbe.
Mindig magaddal küszködve.

Tusakodván körbe-körbe.
Ki nyer, ha magad győzöd le?

Szétgondolja

Valami hideg megrepesztgeti,
meleg magjától szertedobálja.
Fájdalomra, árnyékra, magányra.
Lüktető és nehéz húsrá
meg híg latyakra, sárra.
Csontra. Kövekre. Barlangra. Fákra.
Elzáró s védtelen szobára.
Diribdarabokra, mindig *másra*.
Érzésre. Színekre. Szokásra.
Égre, meg jégbe zárt folyóra.
Szétesve, feldarabolódva.
Az egynek sok fájó atomja.
Befagyva képbe, énbe, mondatokba.
Látja: a fénnel ő sújtott a tóba.
S valami közben szétmorzsolja.
Elgondolóra s a láthatóra.
Életre, halálra. Álomra, valóra.
A zárkaőr? Vagy örökös foglya?
A képek látója, a fény bolondja?
Vagy aki épp vélt önmagát
szavakkal szétgondolja?